

трие очитѣ. Значи всичко това е било само сънъ? Но каква промѣна бѣ станала съ него въ тоя сънъ!

Той се облѣче толкова набързо, че си тури дрехитѣ наопаки и се замота въ чорاپитѣ си.

Но това за него сега малко важеше. Той изтича въ другата стая, отвори прозореца и извика едно момче, което минаваше облечено въ празнични дрехи.

„Какъвъ день е днесъ?“ попита Скруджъ, който още не можеше да разбере колко врѣме е спалъ.

— „Днесъ?“ „Днесъ е Коледа!“ отвърна момчето.

„Значи, наистина е Коледа,“ си каза Скруджъ. „Все пакъ не съмъ пропусналъ!“

„Я слушай, мое мило малко момче!“

— „Какво има?“ отвърна момчето.

„Познавашъ ли месаря тукъ на жгъла!“

— „Разбира се, че да!“

„Ти си умно хлапе!“ каза Скруджъ. „Знаешъ ли, дали е продалъ вече голѣмия пуякъ, който висѣше тамъ? Не по-малкия, ами най-голѣмия!“

— „Тоя, който е колкото мене ли голѣмъ?“ се усведоми момчето. „Той е още тамъ!“

„Наистина? Тогава върви и го купи!“

Отначало момчето не можеше да повѣрва, че Скруджъ наистина приказва туй. Но когато послѣдния му обѣща единъ новъ бѣлъ талеръ, ако въ расстояние на петъ минути месаря се яви съ пуяка прѣдъ вратата, момчето отлетѣ като стрѣла.

„Ще пратя пуяка въ кжщата на Бобъ Крачитъ,“ си мислѣше Скруджъ и се клатѣше отъ удоволствие. „Той е два пжти по-голѣмъ отъ малкия Тимъ. Нѣма да знае кой го праща. Каква хубава шега!“

Най-сетнѣ пристигна и пуяка — Боже мой, каква птица бѣ то! Какъвто бѣ голѣмъ, навѣрно, не е можалъ да се държи на краката си, защото биха му се счупили като восъчни прѣчки.

„Не можете по никой начинъ да го занесете до дома на Крачитъ — ще трѣбва да вземете файтонъ,“ каза Скруджъ.

При тѣзи думи той почна да се смѣе, и продължаваше да се смѣе, като плати пуяка и даде обѣщания талеръ на момчето.

Слѣдъ това се облѣче и то съ „най-хубавитѣ дрехи“ и тръгна за въ черкова; и както вървѣше тѣй по улицитѣ, правѣше впечатление на толкова добъръ и любезенъ човѣкъ, че нѣколко минавачи му пожелаха „весела Коледа,“

Дали е дошълъ на врѣме? Добрѣ, че не му откъснаха ржката при искреното здрависване.

Слѣдъ черкова отиде той у единъ свой роднина, когото на прѣдния день бѣ изпждилъ, защото бѣше дошълъ при него да му пожелае „весели празници.“

„Азъ ида на обѣдъ,“ каза той, „ще ме приемешъ ли?“

Скруджъ прѣкара единъ чудесенъ коледенъ день; макаръ че си легна много кжсно прѣзъ нощъта, на другата заранъ стана много рано. Той искаше да улови Бобъ Крачитъ, ако послѣдния закъснѣе.

И наистина Бобъ закъснѣ. Цѣли осемнадесетъ минути и половина!

„Ето ви най-послѣ!“ изрѣмжа Скруджъ, като се мжчеше да говори сурово, както бѣ винаги говорилъ до сега. „Какво си мислите, та дохождате толкова късно?“

„Ахъ, Господинъ Скруджъ,“ се помоли Бобъ, „само веднажъ въ годината е Коледа!“

„Тогава слушайте, какво ще ви кажа, стари приятелю!“ продължи господарѣтъ. „Не ми е драго понататъкъ спокойно да гледамъ подобно състояние и затова — ще ви увелича заплатата.“

Бобъ отначало мислѣше, че неговия господаръ си е загубилъ ума, но най-послѣ Скруджъ успѣ да му обясни, че не само му увеличава заплатата, ами се заема и съ подрѣжката на цѣлото му бѣдствующе сѣмейство. Слѣдъ това му заповѣда да подпали огъня въ двѣтѣ стаи и да купи още една кофа въглища, та тогава да седне да работи.

Скруджъ изпълни всичко, което бѣ обѣщалъ, и още много повече. Малкия Тимъ не умрѣ — той съвсѣмъ и не мислѣше за това; напротивъ, той остана живъ и заякна и порастна много, отъ какъ Скруджъ му бѣ станалъ втори баща.

Отъ сега нататъкъ въ цѣлия градъ нѣмаше по-вѣренъ приятелъ, по-милостивъ господаръ, въобще по-добъръ човѣкъ отъ тоя, който по-